

TRANSEUNT DIAKEN

- George Dölle (52) uit Weert werd vorige maand tot transeunt diaken gewijd.
- De wijding tot transeunt diaken (overgangsdiaaken) is een stap in de aanloop naar het priesterschap
- Tegelijk met de Weertenaar wijde bisschop Wiertz

- nog drie mannen tot transeunt diaken: Rick Blom (29) uit Blerick, Jan Geilen (53) uit Hoensbroek en Patrick Zuidinga (41) uit Best.
- Allen zijn hierna hun pastorale werk begonnen in parochieclusters in Heerlen, Roermond, Geleen en Horst.



Nooit verkering gehad

Celibatair leven is voor George Dölle (52) geen speciale opoffering; hij is namelijk altijd vrijgezel geweest en heeft zich daar goed in kunnen schikken. „Ik heb nooit een relatie gehad. In mijn studententijd in Nijmegen heb ik wel eens een vriendin gehad, maar dat is nooit een echte verkering geworden.”

Waakvlam is opgeflakkerd

George Dölle (52) uit Weert, al sinds 1985 docent aan de Philips van Horne Scholengemeenschap, heeft de roep van hogerhand dan toch nog beantwoord. Wat altijd al een waakvlam was, is nu het heilige vuur. Hij wordt priester.

door Frank Clevers

Dat was even wennen op school. Voor de leerlingen, collegadocenten, maar ook voor hemzelf. George Dölle, al sinds 1985 aan de Philips van Horne Scholengemeenschap in Weert werkzaam als docent Latijn en Grieks, stond altijd in zijn 'gewone kloffie' voor de klas. Na zijn wijding tot transeunt diaken, vorige maand, verscheen hij op school met het collar om de hals, een gesteven boordje. Deze klerikale kledij is voorgeschreven voor geestelijken in de katholieke kerk. Niet iedereen houdt zich eraan, maar Dölle draagt het collar met eer en vindt het ook functioneel: „Ik vind dat je door middel van je kleding mag laten zien wat je functie is en dat je bijvoorbeeld aangesproken mag worden door mensen die hun zieleroerselen aan je kwijt willen, net zoals je bijvoorbeeld aan een politiemann dankzij diens uniform kunt zien dat dat iemand is die je kunt aanspreken op zijn functie.” Niettemin, het was wel wennen die eerste dag op school. „Als je 52 bent en je hele leven 'gewone kleren' hebt gedragen en dan ineens met een boordje loopt, voel je je anders. Je voelt je ook wel bekeken, ook al is dat niet nodig.” Dat iemand nog op middelbare leeftijd zijn leven aan Kerk, God en medemens gaat wijden, komt wel vaker voor. Vaak is het dan een plotse ommezwaai. Niet bij George Dölle. Eigenlijk heeft in hem altijd wel een waakvlam gebrand. Het is nooit de vraag geweest of dat vlammetje zou doven, maar of het zou opflakkeren en wel zodanig dat de roep van boven zou komen. Dölle: „Ik heb nog het staartje van het rijke roomse leven meegemaakt en was als kind gefascineerd door de liturgie. Toen ik voor de keuze van een vervolgstudie stond, heb ik gedacht aan klassieke talen, theologie en de priesteropleiding. In die tijd, 1977, gingen veel seminaries dicht. Het was een roerige tijd. Ik heb zitten wikken en wegen: wat wil ik worden, heeft



George Dölle, thuis in Weert. Binnenkort hoopt hij zijn intrek te kunnen

nemen in de pastorie in Herten.

foto John Peters

het zin om in deze tijd priester te worden? Toen ben ik toch klassieke talen gaan doen.” Toch bleef George Dölle altijd iets van een roeping voelen. Er is door de jaren heen altijd een lijntje naar boven geweest. Tijdens zijn studie (hij ging in Nijmegen op kamers bij de karmelieten) en ook nadat hij werk kreeg als docent in Weert. Hij vervulde in diverse parochies meerde-

re functies, als kerkbestuurslid, lector, acoliet, begeleider van vormelingen enzovoorts. „Ik heb altijd een band gehad en gehouden met de kerk en ben ook heel m'n leven elke zondag naar de kerk gegaan.” Dölle gaf als docent ook altijd al de voorkeur aan wat hij noemt de 'pastorale kant van het onderwijs'. „Het lesgeven vind ik wel leuk, maar meer nog het mentoraat, het

begeleiden van de leerlingen, het persoonlijke contact.” Hij organiseerde voor school jarenlang Griekenlandreizen. „Dan heb je veel gesprekken waarbij mensen met essentiële vragen naar je toe komen.” Het moest er bij George Dölle eigenlijk wel een keer van komen. In zijn binnenste huisde altijd al een priester en het wachten was alleen nog op het moment dat die pries-

ter 'naar buiten' zou komen. „Ik heb altijd de roep van God gevoeld en uiteindelijk geef je daar dan gehoor aan.” Naast zijn werk op de Weerter school sloeg Dölle aan het studeren, de docent werd nu weer leerling. Aan de Katholieke Theologische Universiteit in Utrecht haalde hij de titel van Master of Art in de theologie. Hierdoor kreeg hij toestemming van bisschop Wiertz om

het toeleidingstraject bij de priesteropleiding op Rolduc verkort te doen, in twee jaar. Vorige maand ontving hij zijn wijding tot zogeheten transeunt-diaaken, een diaaken op weg naar het priesterschap.

Voor George Dölle is de waakvlam nu opgeflakkerd tot heilig vuur. Een transeunt diaken krijgt altijd al een benoeming in de aanloop naar de priesterwijding, een jaar later. Zo is Dölle benoemd tot kapelaan in Herten en de binnenstad van Roermond. Hij heeft inmiddels al minder uren op de school in Weert en als zijn huis in Weert verkocht is, neemt hij zijn intrek in de pastorie in Herten. „Het is geen rationale keuze, maar je wordt geraakt door Christus en dan spelen er allerlei gevoelens mee. Vergelijk het maar met een keuze voor een partner. Dat kunnen mensen ook meestal niet goed onder woorden brengen, behalve dat er een vonk oversprong en het goed voelt.”